



עפ"ת 10689/06/15 - טל לוגסי נגד מדינת ישראל

עפ"ת 10689-06-15
23 יולי 2015

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: טל לוגסי באמצעות ב"כ עו"ד מיכה גבאי

נגד

מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד דרור שטורק מפמ"ד

פסק דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (כב' השופטת נועה חקלאוי), בתיק 688-10-14 מיום 7.5.15, לפיה נדחתה בקשת המערער, לביטול פסק דין שניתן בהעדר התייצבות.

מדובר בפסק דין שניתן בתאריך 11.11.14, בהעדר המערער, שזומן כדן, לפיו הורשע המערער בעבירה של נהיגה בטרקטורן ללא מסגרת בטיחות, ונדון בין היתר, לעונש של פסילת רישיון נהיגה למשך 3 חודשים.

המערער הגיש את הבקשה בתאריך 26.4.15, וטען, כי לא קיבל את גזר הדין, אלא רק הודעה לתשלום קנס. לפיכך, סבר כי הושת עליו קנס בלבד. רק כאשר עוכב בעניין אחר, בתאריך 29.1.15, הסתבר לו, כי במסגרת גזר הדין הושת עליו גם רכיב של פסילה בפועל. הוא עתר לבטל את גזר הדין, מאחר והעונש חמור מדי, בהיותו נהג בעל עבר תעבורתי שאינו מכביד. עוד טען, כי בעת רישום הדו"ח, נאמר לו על ידי השוטר, כי העונש המקסימאלי לו הוא צפוי, הוא קנס כספי.

בית המשפט קמא, בהחלטה נשוא הערעור, דחה את הבקשה, וקבע, כי לא נמצאה הצדקה לביטול פסק הדין. המערער זומן כדן, ומשיקוליו בחר שלא להתייצב. לא נמצאו בטיעוניו נימוקים המעידים על כי נגרם לו עיוות דין, וגם הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה באיחור של חודשיים.

ב"כ המערער מלין על החלטה זו. לטענתו, נגרם לו עיוות דין, הן נוכח הבטחת השוטר כי לא יגזר עליו עונש של פסילה בפועל, והן נוכח חומרת העונש כשלעצמה, אשר חורגת ממתחם העונש הסביר, בפרט נוכח עברו התעבורתי הקל. בנוסף, המערער קיבל דו"ח בגין נהיגה בפסילה, למרות שלא ידע כלל אודות הפסילה.

במהלך הדיון בערעור הסתבר, כי אכן נשלחה למערער על ידי מזכירות בית המשפט לתעבורה, רק הודעת הקנס, ולא נשלח גזר הדין כולו. כך שההנחה שלו כי נשפט לעונש של קנס בלבד, היתה סבירה.



בהמשך, צרף ב"כ המערער פסיקה, לפיה נדונים נאשמים בעבירה זו לעונשים של קנס כספי ופסילה על תנאי, אף היא לחודשיים בלבד.

אשר לאיחור בהגשת הבקשה, הודה ב"כ המערער כי בית המשפט צדק, אולם אין מדובר בעניין טכני, ויש לבדוק אותו לגופו.

ב"כ המדינה התנגד לקבלת הערעור, הן נוכח האיחור בהגשת הבקשה לביטול פסק דין, והן לגופו. לטענתו, המערער לא הראה סיבה טובה להעדרו מהדין, וגם עיוות הדין אינו מחייב התערבות.

לאחר ששמעתי את טענות ב"כ הצדדים, החלטתי לקבל את הערעור.

אשר למועד הגשת הבקשה - לכאורה, הבקשה לביטול פסק דין הוגשה באיחור של כחודש וחצי, בניגוד לסעיף 130(ח) לפיו:

נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

כעולה מהתיק, פסק הדין לא הומצא כלל למערער, והוא למד עליו מדו"ח שקיבל בגין נהיגה בפסילה. ניתן לראות בדו"ח השוטר בגין הנהיגה בפסילה, מעין המצאה של פסק הדין, אולם נוכח האיחור שאינו משמעותי, וההמצאה שלא בוצעה, אפשר היה לקבל את הבקשה כפי שהוגשה.

לגופו של עניין, המערער הציג פסיקה, ממנה עולה כי הרף הנמוך של מתחם העונש ההולם בגין העבירה לפי תקנה 363ב(א) הוא קנס או קנס ופסילה על תנאי. בנסיבות אלה, ענישה של 3 חודשי פסילה בפועל, מהווה רף גבוה במתחם, ואינה מוצדקת בהעדר נסיבות לחומרה, בפרט כאשר למערער עבר תעבורתי שאינו מכביד כלל.

על כן, הותרת העונש על כנו תהווה עיוות דין.

בנסיבות אלה אני מקבלת את הערעור ומורה על ביטול גזר הדין.

התיק יוחזר לבית המשפט קמא לקביעת מועד לטיעונים לעונש.



ניתן והודע היום, ז' אב תשע"ה, 23 יולי 2015, בהעדר הצדדים.